

Mellem to religioner

Når det hele går i stå, er det i orden at skubbe lidt til parterne.

Efterår 2018. Fodboldlandslandsholdet nægter at spille kamp mod Slovakiet. Holdet er i konflikt med DBU – Dansk Boldspil-Union. Medierne rapporterer dagligt om forhandlingerne, der går dårligere og dårligere. Tilsyneladende er intet fornuftigt menneske i stand til at afværge katastrofen: Danmark uden et herrelandshold. En flok vikarer går på banen i stedet for. *Et vikarlandshold*. Fans ryster på hovedet. Spillerforeningen bliver kritiseret. Også DBU får hug. Hvad skal det ende med? Kampen mod Wales er lige om hjørnet. Kan man forestille sig en mere håbløs start på EM-forberedelserne?

TV2 ringer til Jes Anker Mikkelsen.¹ Han er advokat og mediator. Kan han komme i studiet og fortælle om mediation, om hvor på konfliktrappen parterne befinder sig? Og om man måske kan gøre noget.

¹ DBU har givet Jes Anker Mikkelsen tilladelse til at fortælle om forhandlingerne mellem DBU og Spillerforeningen.

Der gik en uge efter indslaget i nyhederne.

”Så blev jeg kontaktet af DBU. De var enige i, at der skulle mediation til, for ingen af parterne kunne leve med, at der ikke kom et forlig,” siger Jes Anker Mikkelsen.

DBU og Spillerforeningen inviterede ham med til næste møde, hvor han blev præsenteret. Spillerforeningen havde imidlertid skiftet mening. Nu ønskede man pludselig ikke at gå ind i en mediation. Men DBU ville alligevel gerne have, at Jes Anker Mikkelsen fortsatte. Som *deres* mediator. Selvfølgelig ikke som mediator, snarere som coach, ekstra partsrepræsentant sammen med DBUs advokater.

”Jeg sagde til dem, at jeg jo ikke kendte vilkårene og aftalerne. Jeg havde slet ikke den erfaring, som deres to advokater havde. Men jeg kunne bidrage med at fortælle, hvordan situationen så ud fra en mediators synsvinkel, og hvad en mediator ville gøre for at få parterne til at forlige sig.”

Sådan blev det. Jes Anker Mikkelsen var fluen på væggen og fulgte forhandlingerne, ”registrerede dynamikken i rummet”, som han siger. Han fortalte DBU, hvad man gjorde rigtigt og forkert, aflæste modparten, fandt sprækkerne i facaden hos begge parter. Var en slags tolk.

”Alt det, kan man ikke selv se, når man forhandler.”

Forhandlingerne gik trægt. Og hele Danmark fulgte med.

”Så jeg spurgte: Er der ikke noget let, I kan blive enige om? Så I har en succeshistorie sammen. Og så gik de i gang med nogle afgrænsede kontrakter, som var nemmere at gå til, og det løftede stemningen. De skiftede også ud i deres forhandlingsteams. Det var en rigtig beslutning, for hvis der er for mange i et team, er der for mange, der gerne vil høre sig selv og komme med input.”